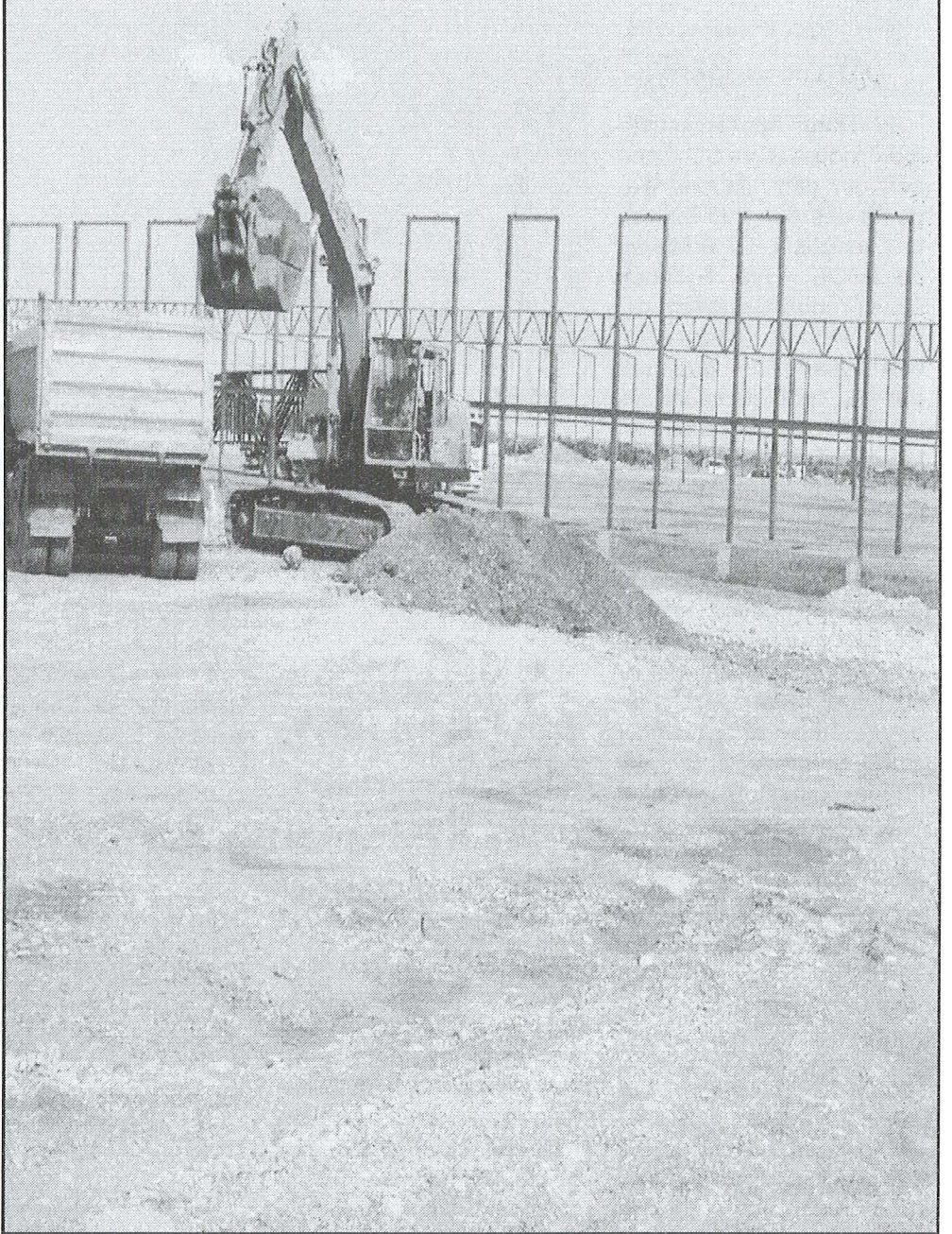

La Veu de Benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 5 de setembre de 2003 • Núm. 399 • Any IX • 0.75 Euros

3a fase Polígon "monopoli industrial"

**L'Ajuntament
controlarà, per
fi, el soroll dels
ciclomotors**

**Els socialistes critiquen el
BLOC per una pancarta**

**ANÀLISI A FONS DELS
PRÒXIMS RIVALS DEL
CLUB ESPORTIU BENICARLÓ**

El desenvolupament futur del

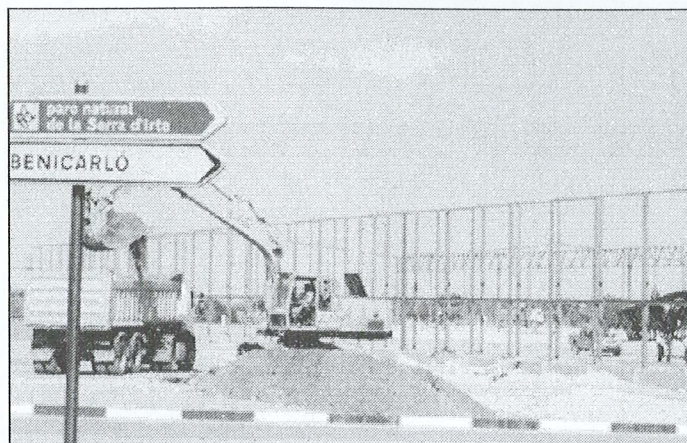
Els socialistes qüestionen el futur desenvolupament

TEXT: redacció

FOTOS: Il·luisa garcia

El futur desenvolupament industrial de Benicarló està en perill segons s'apunta des del grup municipal socialista. El portaveu de PSOE, Enric Escuder, acusa l'equip de govern del Partit Popular d'haver fet una mala gestió que, ara per ara, pot hipotecar els desitjos de creixement industrial de la ciutat i de moltes empreses interessades a instal·lar-se a Benicarló. En aquest sentit, Escuder responsabilitza la gestió de l'anterior regidor d'urbanisme, Juan Antonio Mañá, qui alhora compatibilitzava el càrrec a l'ajuntament amb el d'advocat d'una empresa a la qual hauria pogut aconsellar/permitre la compra de 90 mil metres quadrats de sòl "públic" que es preveia convertir en un futur en sòl industrial a través de l'acció del SEPIVA; i també a l'alcalde de Benicarló, Jaime Mundo per permetre aquestes operacions.

El punt debatut en el darrer ple va causar molta polèmica i és que la corporació, amb els vots favorables del PP i del BLOC va decidir que enviaria el cas a la COPUT perquè fóra aquesta conselleria la que decidís si els terrenys són i han de continuar sent propietat de l'empresa que els va adquirir o pel contrari han de passar a mans del SEPIVA com demana aquesta per tal de continuar avançant en el desen-

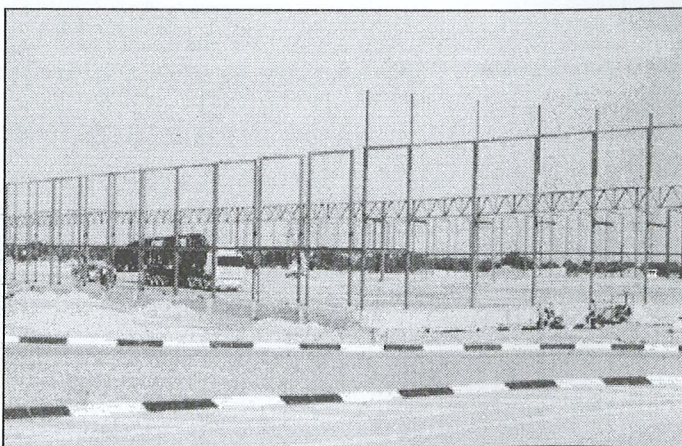

volupament de la tercera fase del polígon industrial.

La compra per part d'Azor de 90.000 m2 fa perillar el futur desenvolupament industrial de Benicarló

Segons el líder dels socialistes benicarlondos, fa dos anys, després del desenvolupament de la primera i la segona fase del polígon industrial a través de l'actuació del SEPIVA

com a administrador del desenvolupament, és a dir, expropiant, urbanitzant i posant a la venda posteriorment, "els tècnics del SEPIVA van informar l'ajuntament que s'havia de preparar més sòl industrial per urbanitzar, ja que només quedaven 40.000 metres quadrats. Més tard, a l'agost de 2002, la Conselleria d'Indústria presentava un pla parcial per desenvolupar la tercera fase". Segons Escuder, paral·lelament a això, l'empresa Azor, en aquest cas sota el nom de CAIGOR S.L, plantejava la necessitat de sòl per poder créixer; en aquest sentit, des de les files socialistes s'apunta la

possibilitat que aprofitant al pla parcial i "aconsellats pel seu advocat, Juan Antonio Mañá, en aquell moment regidor d'urbanisme, es dedicaren a comprar terrenys".

Tot i que en un principi s'havia mantingut que si bé les dos primeres fases eren de promoció pública les restants podien ser-ho de privada, no obstant, Escuder recorda que l'article 99 de la LRAU permet a l'administració autonòmica "justificant l'interés social, com és aquest el cas, desenvolupar la tercera fase; però a tot això, ja hi havia un compromís verbal dels personatges locals amb Azor". Precisament "només anuncia el pla la conselleria, CAIGOR presenta un PAI sobre aquella zona, generant dos processos administratius legals", aleshores segons es raona des de les files socialistes, la Conselleria d'Indústria emetria dos informes un en data de l'1 d'agost i l'altre del 5 d'agost signats pel secretari de la conselleria, Rafael Sanús, en què s'informava que aprovat el pla parcial, se suspenia la potestat per part de l'ajuntament de donar llicències de cap tipus, ni a continuar tràmits. No obstant, aquestes ordres no han aturat res i "s'ha vist una vegada més, com a este Ajuntament es funciona amb la política dels fets consumats, l'empresa ha edificat 20.000 metres de nau, sense llicència, a més, d'acord amb el pla aprovat que està en vigor, s'està fent en zona verda".

polígon divideix la corporació

industrial de Benicarló

Davant aquesta situació, Escuder adverteix que de no solucionar-se aquest conflicte entre el SEPIVA i l'ajuntament per culpa d'aquests terrenys, Benicarló podria quedar-se sense sòl industrial públic, ja que "si l'ajuntament dóna els 90.000 metres quadrats a CAIGOR, vol dir que la ciutat no té metres quadrats a la venda i, per tant, totes les indústries que hi ha en llista d'espera de sòl industrial podrien haver d'esperar cinc anys més com a mínim", i és que aquesta empresa s'emportaria quasi bé tot el terreny que contempla la tercera fase.

Per la seua banda, el Bloc i el PP, entenen aquesta qüestió de forma diferent a la del PSOE. El

portaveu del Bloc Nacionalista Valencià, José Luís Guzmán, explicava que "no podem fer una expropiació d'uns terrenys que ja té una empresa adquirits, a causa d'una mala gestió que ve de l'anterior legislatura; això seria anar en contra dels interessos d'indústries locals". El líder del Bloc a Benicarló recordava que el que s'havia acordat al ple era "passar una informació a la Coput, ells seran els que dictaminaran. Però nosaltres el que volem és que Benicarló tinga sòl per a poder instal·lar-se quantes més empreses millor i si són benicarlandes molt millor que puguen aportar treball i riquesa per a la ciutat". En la mateixa línia, es manifestava el regidor d'ur-

banisme, José Antonio Redorat, qui advertia que la posició de l'equip de govern és favorable a l'empresa atès que aquesta firma ja havia pagat prèviament per uns terrenys que de continuar el desenvolupament de l'àrea a través del SEPIVA podrien ser expropiats; "la voluntat de Azor ha estat sempre la d'ampliar, es tracta d'una empresa de Benicarló i és una empresa que ha crescut dia a dia. Nosaltres sempre estarem al costat d'aquelles indústries que vulguen desenvolupar-se, sense distingir entre empreses de primera i de segona". En aquest sentit, l'edil d'urbanisme ha anunciat que l'Ajuntament, "a instàncies del PP i del Bloc, demanarà una cin-

quena fase a la conselleria d'indústria perquè es desenvolupe. En cas negatiu, el consistori farà tot el possible perquè pugua desenvolupar-se sòl industrial encara que haja de ser l'ajuntament el que ho gestione".

D'altra banda, el líder dels socialistes benicarlandos acusa Mañá i Mundo d'haver "furtat a l'ajuntament el diàleg de temes tan importants com el del polígon industrial, la responsabilitat si les relacions amb el SEPIVA es deterioren està clara, de tot això Mundo i els seus socis de govern en són responsables".

Més control als ciclomotors

TEXT: nataliasanz

La policia local de Benicarló ha iniciat una campanya per a prevenir les infraccions dels conductors de ciclomotors. Entre les faltes que es perseguiran destaca la circu-

lació sense casc, la conducció inadequada per la ciutat i es controlarà especialment l'excés de soroll dels vehicles de dues rodes que circulen per la població.

Segons explicava el cap de la policia local, Agustín

Parra, els agents col·laboren habitualment amb els diversos centres educatius de la ciutat en matèria de seguretat vial, per la qual cosa l'objectiu és "reinicier aquesta col·laboració ja que són principalment els alumnes d'aquests centres els que condueixen ciclomotors".

Parra explicava que en molts casos, els conductors "no respecten la normativa perquè desconeixen les repercussions d'anar sense casc", en aquest sentit, el cap de la policia local recordava que l'any passat es van imposar 270 denúncies per circular sense casc i que aquest any, la xifra podria incrementar-se atès

que s'estan posant entre cinc i deu multes diàries per aquest motiu.

D'altra banda, la policia local va estrenar el sonòmetre la setmana passada mitjançant controls de soroll dels ciclomotors. Actualment, aquests controls tenen caràcter preventiu, encara que "s'aplicarà tan aviat s'haja aprovat la normativa definitiva". En aquest sentit, Parra lamentava que la llei consentisca que aquests vehicles surtin de fàbrica arribant a entre 80 i 90 decibels, ja que encara que és legal, "molesta".

La marihuana de la controversia

TEXT: noemíoms

Més enllà de l'aprovació del punt referent al pla Especial de delimitació per a la Constitució de Patrimoni Públic de Sòl de la UE-3 del sector Collet, el ple del mes d'agost va tractar punts d'interès com ara la desestimació de la reclamació de responsabilitat patrimonial promoguda per la mercantil Gurcom B, S.L qui demana a l'Ajuntament 2 milions d'euros com pagament d'honoraris pel projecte d'ordenació de la zona nord del litoral benicarlando.

El punt que es va desestimar amb el vot unànime dels tres partits de la corporació va tenir com a testimoni una àmplia representació de l'associació de

propietaris de les partides Riu, Surrac i Aiguaoliva.

Però el més anecdòtic arribava amb l'apartat de precís i preguntes, on el PSOE va acusar a Bloc i PP de fomentar el consum de marihuana, al·ludint a la presència d'una pancarta en el concert de Kiko Veneno en la que es feia esment d'aquesta herba.

El concert, organitzat per diversos pubs de la ciutat, havia rebut la col·laboració de l'Ajuntament. Segons el portaveu del Bloc i regidor de Cultura, José Luís Guzmán, en la pancarta no s'incitava al consum de marihuana sinó que només apareixia una il·lustració d'aquesta planta i un missatge que deia "més informació i menys hipocresia". En aquest sentit, Guzmán assegurava: "No consumeixo marihuana però crec que alguns la deurien consumir per a tranquil·litzar-se els nervis" referint-se al PSOE i explicava que al tractar-se d'una iniciativa privada d'uns

pubs de Benicarló, era a ells a qui se'ls deuria demanar explicacions, ja que "l'única cosa que va fer l'ajuntament va ser col·laborar econòmicament".

pubs de Benicarló, era a ells a qui se'ls deuria demanar explicacions, ja que "l'única cosa que va fer l'ajuntament va ser col·laborar econòmicament".

La Confraria de Pescadors de Benicarló allarga la vida del peix

TEXT: noemíoms

A Benicarló, la Confraria de Pescadors està utilitzant nous sistemes de conservació de peix, concretament aplica un procés que permet perllongar la vida d'aquest durant deu dies.

Generalment, la vida útil dels productes frescs és altament limitada, i en el

cas del peix fresc aquesta caducitat és més accentuada. Davant aquesta circumstància, la confraria aplica des de fa mesos un sistema de conservació d'aquest producte que, sense alterar les seves característiques naturals aconseguix perllongar la seua conservació fins els dotze dies posteriors a la

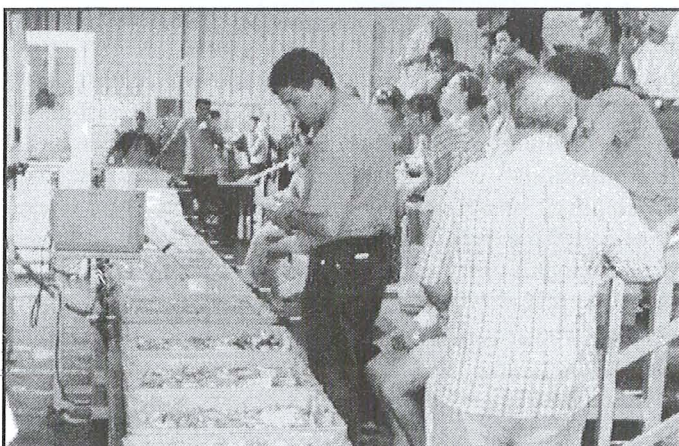
seua captura. A pesar de la seua transcendència, el sistema és senzill i, asseguren, que ja ho aplicaven els pescadors antigament a través de gibrells d'aigua del mar.

Actualment, el procés s'ha traslladat a la indústria; i els passos a seguir han variat. D'aquesta manera, després de la selecció d'espècies, el peix se submergeix en una cuba plena d'aigua i sal a baixa temperatura, concretament de set graus sota zero, és en aquest lloc on se li aplica un cop de fred durant un temps inferior als cinc minuts. Una vegada passat aquest tràmit, el peix està llest per a ser distribuït. I, per tant, en no haver-se-li afegit cap tipus de conservant o substància estranya,

el peix continua sent fresc.

La utilització d'aquesta fórmula permet, per exemple, que els supermercats no hagen de desfer-se del peix al cap de dos dies o que fins i tot els consumidors puguen mantenir-lo en el frigorífic fins un màxim de dotze dies. La màquina permet tractar 300 quilos de peix cada deu minuts, pel que en plena temporada, es calcula que arribaran a tractar-se entre 6.000 i 10.000 kg. de peix diàriament.

El procés de conservació del peix durant tant temps servirà com experiència pilot de cara a unes futures instal·lacions on s'oferirà tot tipus de tractaments de peix, així com l'elaboració de patés.

● ● ● ESCENES TAURINES BENICARLANDES ● ● ●

No sé per quin estrany desfici intern he estat sempre aficionat als bous de carrer. No, no és que m'agrade que burxen els pobres animals amb els moderns agullons elèctrics, ni que els estoven el costellam sense misericòrdia amb gaiatos de fusta de faig, ni molt menys em sembla emocionant vore com alguns joves inconscients posen els seu físic en perill en un "quiebro" o una intrèpida retallada. El fet és que tots els anys a festes d'agost m'alço abans de nou i enfilo el camí la Mar amb un pessigolleig que no sabia descriure, no sé, em fa una mica l'efecte que el cos no respon als assenyats consells de l'enteniment ("Però, a tu que t'han fet les desgraciades vaques eixes que no pensen més que a fugir? Vaja manera de xalar-se'n!") i allà hi vaig a cridar com un boig quan passa l'espordit ramat ("lei, iei, va, va!"), a córrer com un criminal (sempre al darrere dels animals, i sense calibrar el perill d'una mitja volta inesperada) i a passejar-me carrer amunt i carrer avall ("Ja reculen, ojo, que eixe que torne és lo bou") o fins i tot a intentar pegar-li una surra al més babau dels banyuts. I amb tan

poca substància passo uns matins d'allò més entretinguts i absolutament abstret de tot allò que no siga la sort de les vaques del senyor Cabossa fins que tiren el coet que anuncia que s'ha acabat l'entrada. Si m'ho passaré bé que els bous són l'única festa que faig en tota la setmana.

Però en tots els anys que puntualment acudeixo a l'esdeveniment taurí matinal mai havia vist unes actuacions tan peculiars com les d'enguany. El primer dia de bous una infeliç vaca -que li faltava la cua segur que per la força d'algun valent que es deguera quedar amb aqueix apèndix a les mans en una exhibició de força, habilitat i bestiesa- es va endarrerir de la resta del corro. Animalet anava carrer amunt i carrer avall tossant tot allò que es moguera al seu davant. Amb la indefensió que suposa un terra asfaltat, la desvalguda bestiola va acabar amb tots els genolls cascats i ensangonats per les relliscades que va patir cada vegada que era voltat per algun hàbil jove.

Quina xala el personal quan es fotia de morros al terra. I anaven passant els minuts i la vaca que no trobava el camí del torill. Per moments el respectable li

perdia el respecte -valga'm la redundància fàcil- i s'avorrria, fins que un intrèpid emulador de l'art de Cúchares va trobar la manera d'aconseguir que la diversió tornara al cos taurí; va agafar un contenidor de les escombraries i el va llençar redolant al cap de la nostra vaca.

Déu meu com va envestir contra el nyafegós receptacle, tan gran va ser el primer cop que en va trencar la part superior i el va ben bé abonyegar tot. Quin riure tots, veritat? Com la cosa va tenir èxit, l'acció es va repetir una i altra vegada fins arribar al paroxisme quan hom va vore que la vaca sagnava pels forats dels narius ("Mira, nimalet s'ha fet sang als nassos, que no en faran un gra massa?" deien amb cert to de plany els més "sensibles" de la reunió).

Però ací no es va acabar la cosa, no. El pastor, desesperat perquè no hi havia manera de conduir la vaca fins el torill, va descobrir en el contenidor la solució als seus problemes. Decidit com ell tot sol, va agafar amb fermesa el bastó amb la mà dreta i amb l'esquerra es va subjectar d'una de les nanses del malmés abocador urbà i, au, de cara l'animal. Amb tots els anys que

porto veient bous de carrer reconec que aquest número no l'havia vist mai. Havia sentit a parlar del "manso humano" (un parell de temeraris es disfressen grotescament i intenten conduir el bou cap al corro) però això del "manso contenidor" no ho havia vist en la vida. I la cosa va tindre la seua eficàcia, de veritat. La maltractada fera, esglaiada pel gaiato del pastor i impressionada per l'estrany artefacte que subjectava aquest senyor va pegar a fugir com una boja en busca de refugi. Per cert, que en la primera escomesa amb tan estrany cabestre el pastor va ser ajudat -no més deu metres, tot siga dit- per una persona fortament i oficialment vinculada amb les festes (no cal dir noms, que al cap i a la fi açò no és més que una poca lliga, però crida l'atenció que qui havia de donar llum donara fum).

Al matí següent els contenidors van ser retirats del camí la Mar, però encara vaig tindre ocasió de vore una nova sort taurina efectuada magistralment per un conegut rodador local amb un carret de Mercadona. Com són de divertits els bous, a que sí?

J.S.V.

Cursos de tardor

TEXT: susanna **anglés**

Molt interessants són les propostes de cursets fetes pel GEPEC-grup ecologista de protecció dels ecosistemes catalans-per aquests presents i pròxims dies. A

banda dels que ens ofereix APNAL-Ecologistes en Acció, aquesta és l'organització ecologista més propera, que ens ajuda a conèixer millor el nostre entorn i a respectar-lo. Ací tenim les seues propostes, més pro-

perament vos adreçarem a les propostes d'APNAL-Ecologistes en Acció de Vinaròs. De moment aquí va una proposta des d'aquest grup, que té la seua seu a Vinaròs, el dia set d'Octubre a la carretera de Rossell a

Bel, just a l'Ermita de la Font de la Salut de Traiguera, es farà una recollida de llaons-"semillas"- per a confeccionar els itineraris de llaons autòtones.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 398.

TEXT: el lector

Quin embolic més enrevessat tot això del Gurcom, el Surrac, l'Ajuntament, els PAI i la figa sa tia. Al final de tot allò que fa referència a l'urbanisme sempre ens trobem el mateix: diners, diners i més diners. Quin fàstic. Ara va i resulta que demanen a l'Ajuntament tres-cents vint milions de les nostres pessetes per un projecte que es va fer perquè es veu que algú de la casa gran presumptament l'havia encomanat a algú que es veu que només tenia motius altruistes però que la pela és la pela i ara s'ho vol cobrar tot amb escreix.

Suposo que, com molt atinadament diu l'editorial, eixe que ens demana tan pornogràfica quantitat de diners deu tenir algun tipus de prova amb la qual justificar el presumpte desgavell amb què s'ha trobat la corporació. Ja veurem com s'acaba tot. De moment, jo vaig a llançar una de les meues idees per si de cas li donaren la raó a qui va fer el projecte.

Proposo que tots els sous dels regidors facen cap a una espècie de caixa, partida comptable o com es diga; tenint en compte que la rapidesa de la justícia és directament proporcional a la durada d'una presentació fallera, amb una mica de sort es podria arrebregar una bona quantitat de diners que no farien trontollear les arques municipals de manera alarmant en un

hipotètic cas de pèrdua del judici i obligació de pagament de la indemnització. Naturalment, en l'hipotètic cas que l'Ajuntament guanyara als tribunals, se'ls tornarien els diners als seus legítims destinataris. Entenc que seria tot un detall per la seua part i molt ben valorat pels ciutadans de Benicarló entre els quals tinc la sort de trobar-me.

He buscat desesperadament el motiu de la presència, a la pàgina tres, de la notícia (?) d'uns gats que es veu que es poden morir de gana. Animalets. Però això dels "gats tancats" té una sibilina correspondència amb el tema de la setmana ("aquí hay gato encerrado") que no es pot deixar de comentar. Jo em

"Diògenes per un costat i Mundo per l'altre. Vol més coincidències, senyora Garcia?. Ja està bé de missatges subliminals"

resisteixo a pensar que es tracta d'una simple casualitat, i penso que la notícia va més enllà d'on presumptament vol anar. Totes dues notícies fan referència a lleis autonòmiques, volen denunciar l'Ajuntament, hi ha o hi pot haver jutges pel mig i ambdues parlen de

personatges històrics: Diògenes per un costat, i Mundo per l'altre. Vol més coincidències, senyora Garcia? Ja està bé de missatges subliminals.

Jo tampoc no comprenc què vol dir això que els presentadors del concert de la coral es pensaven que estaven a Salamanca en lloc de Benicarló. Tothom sap que "qui natura non dat, Salamanca non presat". No sé si la cosa anava per ací, però si no escric la llatinada, rebento.

Ho sento, però ni li he trobat el fil a això titulat "Els nostres ecologistes, no paren". Entre la primera frase, eixa de les "semillars" i això de les aus i el PHN m'he fet un embolic. Espero notícies sobre Peníscola i les barbaritats que pròximament canviaran la seua fisonomia i ompliran a vessar les butxaques dels especuladors de sempre. Pobra Peníscola!

Llegint Pere Bausà he recordat els meus temps a l'Institut quan el professor de Geografia s'esbelegava a classe per tal de fer-nos comprendre això del "frente polar" i la seua influència en les nostres vides. En aquell moment no li veia la lliga ni entenia que fóra tan important. Ara ja ho veig clar. M'han dit que pels xalets que es fan al Barranquet demanen més de cinquanta milions. Serà el front polar qui farà baixar dels núvols els preus?

Reconec que a Robespierre el temps li va donant

la raó. Ningú no som perfectes.

Pobre pelegrí! S'ha trobat amb els de la romeria. Resulta que el sant és un ninot de falla ben lleig (això és una redundància). A més a més els romers resulta que són uns malcriats. Potser són més rucs els que van dalt dels animals que les mateixes atzembles.

No vull comentar res d'allò que apareix a les pàgines 11, 12 i 13 perquè ben segur posaria la pota. Això sí que és nivell.

Passo del futbol i em trobo amb una nova secció anomenada "te'n recordes" on aniran apareixent instantànies de la vida de La Veü. Això sí que és "mentar la soga en casa del ahorcado". Una secció de fotografies! Mire que són atrevits, senyora Garcia.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

No és seua, però és molt bona. A la crònica sobre el dinové cicle de concerts de música clàssica (?) de Peníscola, el seu director diu que "és música per a tots, no massa intel·lectual".

M'estalviaré el comentari que em suggereix això de la "massa", però ben segur els assistents tornaran a sentir, un any més, "Les quatre estacions" de Vivaldi per la part intel·lectual i algun èxit de l'estiu per la part "no massa".

LA GESTIO DELS RESIDUS AL MAESTRAT (1)

TEXT: perebausà

El Consorci de residus de la Zona I adjudicà la gestió dels residus urbans el 12 de juliol de 2003 a la unió temporal d'empreses (UTE) formada per Teconma, Azahar i Ecodeco per un període de vint anys. El seu projecte preveu la instal·lació d'una planta de tractament i un abocador a la partida de les Argiles a Cervera. Els membres del consorci, alcaldes de la comarca, ho eren en funcions perquè ja s'havien realitzat les eleccions però els nous consistoris no s'havien constituït encara.

Crida l'atenció la pressa del consorci en funcions quan, de les 18 zones de gestió en les que s'ha dividit el País Valencià, sols quatre tenen el seu pla zonal aprovat i només una, la nostra, ha adjudicat ja la gestió. El nou alcalde de Cervera ha anunciat que denegarà les peticions de llicències d'obres que es presenten. Assenyala que no s'oposen a que la planta vagi a Cervera, però sí a aquesta zona en concret. Els representants socialistes del consorci presentaran en setembre un recurs contenciós-administratiu contra l'adjudicació a la UTE esmentada. Sembla que s'està entrant en un bloqueig com ja va passar a meitat de la dècada dels noranta. També, aleshores, es pretenia instal·lar un abocador a les Argiles. La necessitat d'un nou sistema de gestió integrada dels residus per aquestes terres és una necessitat evident -crema de residus, contaminació d'aqüífers...- i responsabilitzar als certerins per la seva negativa és totalment injust. Cal tenir una visió ampla de l'afer amb una certa perspectiva històrica, com pretenem donar en aquesta sèrie d'articles.

La llei valenciana de resi-

du 10/2000 defineix com residu "qualsevol substància o objecte que pertanyi a alguna categoria fixada en aquesta llei, de la qual el seu posseïdor es desprengui o tingui intenció o obligació de desprendre's". Les emissions gasoses i d'efluents líquids són regulats per altres

normatives. Els residus sòlids es divideixen, segons les seves característiques, en inerts com els enderroc -són estables i no es transformen amb el temps-, urbans o assimilables - domiciliaris, comercials, neteja dels carrers...- i residus especials amb una gestió diferenciada com els residus tòxics o perillosos, ràdioactius o els biosanitaris. Alguns tenen normativa específica.

Als ecosistemes naturals, els organismes constitueixen xarxes alimentàries. Els productors, vegetals i bacteris fotosintètics, transformen la llum i substàncies inorgàniques -biòxid de carboni, l'aigua i sals minerals-, en biomassa o matèria orgànica. Aquesta és menjada pels herbívors i aquests pels carnívors. Quan els diversos éssers moren, els descomponedors transformen

la biomassa morta en calor i en matèria inorgànica que pot ser emprada pels productors. La matèria morta és reciclada i no hi ha residus. El transport dels materials és fonamentalment vertical -pensem en la saba d'un arbre- als productors, i els moviments horitzontals dels animals sovint són

aleatoris, aspecte que contribueix a uniformitzar els seus efectes. Hi ha excepcions com les illes oceàniques on s'ajunten moltes aus marines i s'acumulen gran quantitats d'excrements (guano), els bancs de mol·luscos amb les restes de closques, o els esculls de corall.

Els ecosistemes urbans tenen una gran densitat de persones amb un alt consum d'energia i materials (elements de construcció, objectes, aliments...). Es produeixen molts residus en un espai menut i s'empen substàncies noves de síntesi, com els plàstics, que no poden ser transformades pels descomponedors naturals. L'acumulació de residus crea greus problemes a la ciutat que, sovint, s'han resolt enduent-se'ls al medi rural o natural. Així es completa la doble explotació de la ciutat al

camp: li treu recursos i població i li envia residus.

Fins a meitat del segle XX, els pobles de la comarca eren, sobretot, agrícoles i pesquers. La composició dels residus urbans era bàsicament orgànics que, juntament amb els excrements d'animals i persones, eren utilitzats per adobar els camps. Centrant-nos a Benicarló, després de la guerra civil començà la recollida municipal dels residus pel "tio basurero" que passava dues vegades per setmana amb el seu carro. Aquest home tenia un corral de porcs que alimentava amb els residus recollits. Els excrements dels porcs, barrejats, amb els residus eren venuts als llauradors. Cap els anys seixanta, s'encarregava un altra persona que amb un camionet, recollia els residus i els dipositava a una finca a la mar Xica, amb la intenció de vendre'ls. Però el negoci no fou rendible perquè els residus contenien cada cop més plàstics, papers o vidre, i l'adob no era de qualitat. Segons diversos informes de l'administració valenciana, la quantitat de residus produïts per un habitant i dia d'aquestes terres ha anat pujant de forma clara: 0,5 kg a 1986, 1 kg a 1997 i 1,6 kg a 2002; en setze anys, s'ha triplicat la producció de residus per habitant i dia.

L'augment de població, la urbanització, el pas d'una economia agrària a un altra industrial i de serveis ha provocat aquest increment i canvi de les característiques dels residus al Maestrat. El pas de les botigues tradicionals als supermercats, i ara a les grans superfícies, farà que la quantitat de residus augmenti més encara.

En blanc i negre ● ● ● ● ● ●

399

DES DEL 18 D'AGOST DE 1995

REINA POR UN DÍA

Josep M. San Abdón

Als anys seixanta començàvem a sortir de la misèria, les il·lusions de la gent encara eren senzilles, comprar-se un frigorífic, una rentadora o una televisió. En aquest context naix l'any 1964 el programa de TVE "Reina por un día", en què la dona elegida per regnar per un dia, podia aconseguir el seu somni: tenir una televisió, un frigorífic, tornar a veure un familiar a qui feia anys que no veia, o simplement poder veure el mar per primera vegada.

El programa tenia un marcat to sentimental, i és que el guionista en sabia bona cosa de tocar la fibra sensible de la gent, ja que es tractava de **Antonio Losada**, expert autor de ràdio-novelles, que es seguien amb major interès que "El cor de la ciutat". "Reina por un día" contava amb dos presentadors que en aquells temps eren unes

autèntiques figures mediàtiques, **José Luis Barcelo** i **Mario Cabré**. El primer tenia pinta de bon xic, era el gendre que totes les mares eren volgut tindre, una mena **Mª Pau Huguet** en versió masculina, tot i que almenys mentre va estar en primera línia de popularitat, mai no es va casar, escrivia poesia i fins i tot va arribar a gravar un disc, anys a venir presentaria un programa musical de sobretaula on actuaven els grups de

moda, juntament amb **Mary Francis**, esdevinguda amb el temps **Paca Gabaldón**. **Mario Cabré** era la imatge oposada, responia al prototipus del Don Juan espanyol, de "Tenorio provinciano" l'era qualificat Clarín, com a l'Álvaro Mesía de La Regenta. El Don Juan Tenorio de Zorrilla, el va poder representar als escenaris, car va fer d'actor. També va ser torero, en una ocasió el va agafar el bou, i **Cayetano Ordóñez** amb qui compartia cartell li va dir <<¡Mario, vamos a ponernos de pie pronto. Que ningún Tenorio se ha "rajao" >>, i es va alçar i va seguir tojeant. També va intervenir en algunes pel·lícules com actor, als anys cinquanta rodava a Tossa de Mar, "Pandora y el holandés errante", que protagonitzava **Ava Gardner**, amb la qual es conta que va tindre una tòrrida relació, fins el punt que el seu nuvi de l'època **Frank Sinatra** volia venir d'Amèrica a ficar

ordre, però aquesta relació explicada per l'actriu en les seues memòries resulta realment patètica.

Mario Cabré va passar els darrers anys de la seua vida, molt prop de casa nostra, internat al desaparegut Centre de Termalisme de Benicàssim. Lloc on jo vaig parlar per darrera vegada amb gran poeta valencià **Vicent Andrés Estellés**, qui aquell dia estava de bon humor i em va dir <<En temps de Franco em feien estirar el braç i ara em fan estirar la cama>>.

L'ocupació turística d'agost va arribar al 95%

Les dades facilitades per l'Oficina Tourist Info de Benicarló confirmen que l'ocupació turística durant el mes d'agost va superar el 95 %.

En aquest sentit, l'oficina ha rebut una mitjana de 167 persones per dia, mentre que el punt d'informació de la

platja del Morrongo ha rebut una mitjana de 38 persones diàries.

L'ocupació dels hotels de tres estrelles s'ha xifrat en un 96 %, mentre que l'ocupació en hotels de dues estrelles ha arribat a el 85 %. Així mateix, en l'apartat de campings, la

mitjana d'ocupació ha estat del 83%.

D'altra banda, el 38 % de les consultes provenen de turisme nacional, la resta de percentatge s'aplica a turisme internacional.

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors
 JOSEP BARRA
 VICENT BORRERO
 NOEMÍ OMBRES
 RAMON PARÍS,
 TAUS i GRELLER
Fotografies
 i JOAN...

Editorial

Monopoli industrial

Després de veure com es va desenvolupant tot al govern del nostre ajuntament, sorprenen poques coses. El Ple del mes passat ha estat un nou avanç en allò que representa l'entente cordiale entre el PP i el Bloc.

El cas que ens ocupa és més que preocupant, la compra per part d'una empresa local d'una part importantíssima dels terrenys del que hauria de ser la tercera fase del polígon industrial i la sortida del SEPIVA d'aques-

ta tercera fase sembla una aposta arriscada de proporcions difícils de preveure.

El pacte PP-Bloc ha propiciat que una part important del poc terreny industrial que hi ha a Benicarló estiga, ara, en mans d'una única empresa -això d'entrada no se sap si és bo o dolent- però el que sembla cert és que el SEPIVA s'ha retirat definitivament del desenvolupament industrial d'aquest polígon -i això sí que és

segur que és dolent. Sembla ser que s'acusa l'ajuntament d'haver assumit el fet consumat de la compra de 90.000 m2 amb l'inici de construcció -sense llicència, segons indica el portaveu del PSOE- de diverses naus industrials en aquests terrenys.

Si l'inici de la construcció ha estat així, sense llicència, la preocupació sen's torna doble, per una part voldrà dir que els mecanismes de control d'obres il·legals no

funciona al nostre ajuntament i, per l'altra, que qualsevol pot contemplar, en terrenys que haurien de ser públics, una compra que limitarà, probablement, l'ús del sòl industrial en el nostre terme. Resulta preocupant que es pugui pensar que s'està hipotecant el futur d'una gran part del teixit industrial benicarló per aquesta mena de monopoli industrial

CARXOFA: després d'haver rebut la panissola per no haver fet la feina, ara quan les palmeres del carril bici de l'avinguda Papa Luna ja estan aclarides i es pot circular, és de lògica que li donem una bona carxofeta amb un bon rajolí d'oli al regidor Ferrer. Esperem que continue així.

PANISSOLA: el nostre estimat col·laborador esporàdic, Gozalbo, ens va deixar asseguts a la cadira en el sopar que va celebrar La Veu la passada setmana. Comptàvem amb la seua presència i abans de començar a sopar el localitzem a Màlaga. Eixes coses no es fan. No es pot deixar plantada la claca.

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

SUSANNA ANGLÉS,
BERÀ, PERE BAUSA,
AS, XAVIER BURRIEL,
S, CARLES LLUCH,
OLGA LLUCH, JOSEP V.
EGORIO SEGARRA
s/ LLUÏSA GARCIA
CARLES ADELL

Administració, subscripcions i publicitat/
964.82.84.68
Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS- 242-95
Imprimeix/ GRÈVOL.
PASSATGE SANT BLAI N. 2

LA VEU respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. LA VEU es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

La Via de la Plata

Etapa 32

Cea - Silvaboa - Pieles - Oseira - Outeiro - Gouxa - Viduero -
Taberna - O Castro Dozón

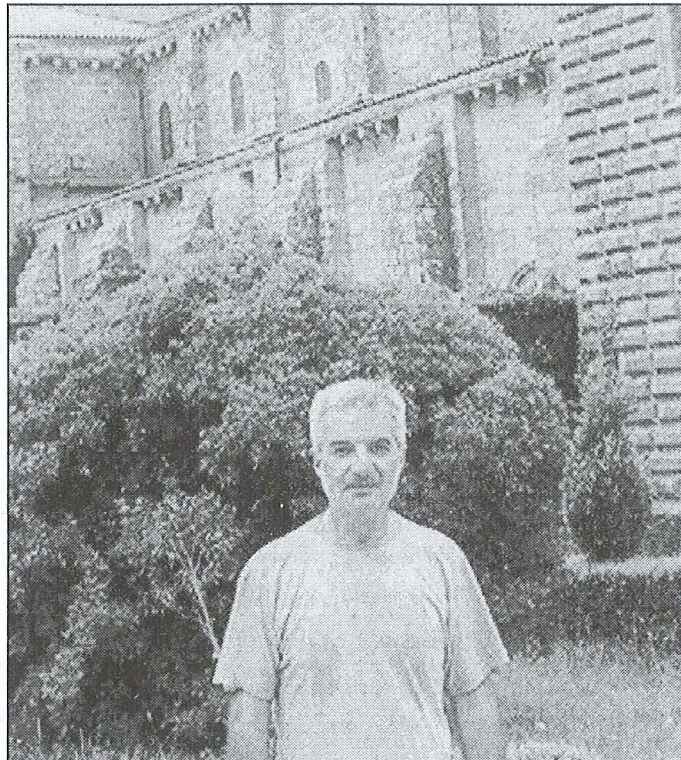
TEXT: tonyofibla

A les quatre i mitja alguns de la romeria ja mouen. Al les cinc s'alça la gran massa i a les sis estan tots fora. Pel que es veu s'han deixat els matalassos per terra -per a no molestar els que dormíem- per suposat. I pel mateix motiu es deixen l'alberg fet un desastre. Todo por Santiago! Una colla de malcriats!

Nosaltres sortim a les set i mitja, el dia està núvol i boirós. Anem per una pista entre la típica vegetació. La portem des de que vam aplegar a Robledo. Al poc temps de marxa comença a ploure un poc. Es posem els impermeables. El camí surt a la carretera i al poc temps estem al Monestir d'Oseira. Aquest monestir que té restes del XII i façana barroca fou abandonat després de la Desamortització de Mendizábal i ocupat per l'ordre del Císter en els anys vint del segle XX. Ara és restaurat pel propis frares. No el podem visitar ja que encara no és hora de visita però des del carrer sentim com canten els frares. Ha parat de ploure.

Deixem el monestir i tenim una forta pujada per un sender preciós mentre sentim la campana del convent que sembla que toca a morts. Un toc cada trenta o quaranta segons. La campana ressona per tota la vall.

Quan s'acaba la costa

torna a ploure: un aigua fina però constant.

Sobre les 11:30 ja estem a Castro. A les piscines han fet un alberg restaurant. Si ho pots, o vols, pagar tens

"Després de dinar a Castro fem una migdiada de dues hores perquè no hi ha res que fer ni res que visitar"

llit amb llençols (9 €) i menú de 7 €, sinó els vestuaris de les piscines. Ni ens ho

plantejem: al llit.

Després de dinar fem una migdiada de dues hores. No hi ha res que fer ni res que visitar. Podríem anar a visitar una capella romànica que hi ha a 3 Km però està plovent. El poble es molt petit, el que passa és que com està a la vora de la carretera general hi ha dos bars amés del de les piscines on estem nosaltres.

Després anem a la sala d'estar de l'alberg i ha un munt de llibres, molts d'ells en gallec, i ens posem a fullejar-los. Es veu que la Xunta es gasta molts diners en literatura gallega i no com el nostre govern valencià que no és que no es

gasta un duro. Cosa curiosa, els dos són del mateix signe polític.

Em trobo un llibre de topònims i busco Berrocal: lloc pedregós, de penyes; Hiniesta: ginesta.

Dies abans, molts, vam comentar que volia dir berrocal, berroqueño. Pensàvem que feia referència a algun arbre.

Han vingut dues pelegrines però s'han quedat al vestuaris. Pel que es veu estan desfetes, sobretot una que ja no ha sortit per a res. Nosaltres pensem si són monges amb tanta austeritat.

No para de ploure, en uns moments més fort, en altres, més fluix, però no para. Tot i això anem a pegar una volteta pel poblet, tirem unes postals a la bústia i anem a fer una cervesa al bar per matar el temps. Encara no és hora però com no sabem què fer ens en anem a sopar al mateix alberg. Com que encara és prompte i està plovent parlem una estona amb l'encarregada de l'alberg i vora les deu de la nit, paguem i a dormir.

Dels dels burros..., res de res. Sembla que ja estan a Santiago. Ha carregat els matxos i carros als camions i amb autobusos se n'han anat a veure al sant patró. Quina colla de malcriats! No han pegat ni una passa.

Informàtica a l'escola: Software Lliure a les escoles (i 6)

TEXT: josep v. taus

En aquesta sèrie d'articles dedicada a l'ensenyament de noves tecnologies com a pas imprescindible per modelar una Societat de la Informació lliure i sense exclusions, hem analitzat un dels elements clau del procés: el software.

Per la pròpia naturalesa del software han sorgit dues maneres divergents d'afrontar el repte de l'alfabetització digital: la majoritàriament establerta que utilitza software propietari –principalment de la multinacional de Redmond, Microsoft– i l'alternativa emergent basada en l'aprofitament del software lliure –amb GNU/Linux com a màxim exponent–.

Hem parlat de com el software propietari, útil per a l'aprenentatge dels rudiments tècnics de la informàtica, deixa el sistema educatiu captiu de les decisions unilaterals i interessades dels propietaris del software –que, recordem, no som nosaltres– i transforma les escoles en vivers de consumidors en potència de productes d'un monopoli. I tot això, a canvi d'una suculent quantitat de diners públics.

Hem vist també com el software lliure, que podem obtenir gratuïtament i utilitzar sense restriccions, pot usar-se en els centres educatius per ensenyar des dels aspectes més elementals de la informàtica fins els conceptes més sofisticats mentre l'alumne aprèn en un

entorn on valors com la cooperació i la llibertat estan sempre presents. A més a més, la desaparició dels costos d'adquisició i actualització de llicències, la facilitat d'administració de sistemes construïts amb software lliure i la flexibilitat i adaptabilitat d'aquest tipus de programes juguen a favor dels responsables de garantir la universalització de l'educació en noves tecnologies.

Han sigut raons com aquestes les que han impulsat la implantació del software lliure en les escoles de països desenvolupats i de països en vies de desenvolupament. Moltes d'aquestes iniciatives s'han dut a terme aïlladament, sense l'auspici i direcció de cap organització encarregada de dirigir-les, avaluar-les ni comptabilitzar-les. Açò ha deixat Internet com única font d'informació distribuïda i inconnexa per determinar la quantitat de centres escolars que utilitzen software lliure i si ho fan amb finalitat administrativa o pedagògica. Així, segons un registre no oficial que es pot consultar a la web del Projecte GNU (1) al voltant de 140 escoles de França i Itàlia i 30 d'Alemanya utilitzen software lliure. En la web del projecte Simple End User Linux (2) hi ha un recull de 110 casos d'estudi realitzats a llocs tan diversos com Índia, Equador, Sudàfrica, Canadà, EUA, Gran Bretanya, Mèxic, Bèlgica, Colòmbia, Noruega, Pakistan, Hon-

gria, Austràlia o Grècia.

Afortunadament els esforços han començant a coordinar-se al voltant de projectes com SchoolForge (3) i Open Source Schools (4) on les escoles interessades en l'ús del software lliure hi poden trobar una bona quantitat de recursos que els poden ajudar a implantar el software lliure en les aules. Aquestes escoles també podem descarregar-se d'Internet centenars d'aplicacions lliures educatives en les webs de Freeduc, Debian Junior Project, Linux for kids, BlueEdu o KDEutainment, així com una recent distribució del sistema operatiu GNU/Linux anomenada Pequelin dedicada als xiquets, jòvens i l'educació que manté el Grup d'Usuaris de Linux d'Alacant (GULA). I encara que moltes no estan en la nostra llengua, com que són lliures, no hi ha res que ens impedisca traduir-les.

Una mostra més de l'acceptació del software lliure en les escoles és l'èxit de projectes com K12-Linux (5) –quelcom així com Linux per a xiquets de 12 anys–. En la seua web es poden trobar les aplicacions i la documentació necessàries per poder preparar un servidor econòmic amb GNU/Linux capaç de transformar ordinadors vells o nous de menys de 200 euros, en ordinadors perfectament aprofitables pels alumnes.

Però si hi ha un indicador

realment destacable sobre la penetració del software lliure en el sistema educatiu és l'interés que algunes administracions públiques estan demostrant. A l'Estat hi trobem el projecte LinEx (6) –l'aposta extremenya per la construcció de la Societat de la Informació– que s'ha convertit en referent mundial.

A Extremadura l'estan seguint Andalusia amb GualaLinux, l'Aragó amb Augustux, i Astúries i Cantàbria s'ho estan estudiant. Al País Valencià, si hem de fer cas a les declaracions del conseller de Cultura i Educació, Esteban González Pons –com encertadament assenyala el lector/escriptor de la Senyora Garcia–, desmarcant-se de la línia del ministre de Ciència i Tecnologia, Josep Piqué, també s'introduirà el software lliure en el sistema educatiu.

La comunitat de desenvolupadors de software lliure, amb la seua concepció social de la tecnologia, ens ofereix els arreus per construir des de les escoles una societat més lliure i inclusiva. Ara els correspon als poders públics aprofitar l'oportunitat. La pilota està a la nostra teulada.

(c) 2003 Josep V Taus (jvtaus@hotpop.com) S'autoritza la còpia i distribució d'aquest document complet per qualsevol mitjà si es fa de forma literal, es manté aquesta nota i s'indica l'autor.

Enllaços

1. <http://www.gnu.org/education/education.ca.html> - GNU i l'educació.
2. <http://casestudy.seul.org> - Casos d'utilització de Linux a les escoles a nivell internacional.
3. <http://www.schoolforge.net> - Informació pràctica per implantar software lliure a l'escola.
4. <http://www.opensourceschools.org> - Recursos lliures per a les escoles.
5. <http://www.k12linux.org> - Recursos informàtics per construir aules de formació amb pocs recursos econòmics.
6. <http://www.linex.org> - La Societat de la Informació extremenya construint-se amb software lliure.

JOVENTUTS MUSICALS

El proper 15 de setembre finalitza el termini d'inscripció del V Concurs de Música de Cambra "Ciutat de Vinaròs", organitzat per Joventuts Musicals de Vinaròs. El concurs se celebrarà del 31 d'octubre al 2 de novembre a l'Auditori Municipal Ayguals de Izco.

Joventuts Musicals de Vinaròs forma part de la Confederació d'Associacions Locals autònomes, repartides per tot el país, que estructuren Joventuts Musicals d'Espanya (JME), creada l'any 1952. Al mateix temps, JME forma part de la red d'associacions que constitueix Jeunesses Musicales Interna-

tionales (JMI), amb seu a Brussel·les, que agrupa 55 països repartits per tot el món. Jeunesses Musicales fou creada pel pedagog belga Marcel Cuvelier.

La seua intenció fou aportar una visió musical a la iniciativa bàsica de les Nacions Unides de crear un organisme internacional de "cooperació intel·lectual", al qual s'afegiren els conceptes de Cultura i Educació.

Aquesta associació multicultural (JMI) té com a objectius principals la participació musical activa a tots els nivells, la creació d'un camp d'acció mundial per a intercanvi d'intèrprets,

experts, pedagogs, animadors, repertoris, documentació i informació, la cooperació internacional ampliada a través de la UNESCO i l'estudi de totes les cultures i disciplines musicals.

Per la seua banda, JME organitza el Concurs Permanent de Joves Intèrprets, que cada any es duu a terme en una associació local diferent. Les disciplines que abarca són, agrupades de la següent manera: piano, acordió, clavecí i orgue; corda, guitarra i instruments de corda puntejada; vent-madera, vent-metall i percussió; cant, conjunts instrumentals i/o vocals de cambra i arpa.

També organitza campus de música de gran prestigi i per a totes les disciplines (des de la música clàssica al rock o al folklore), concerts, congressos...

D'aquesta manera, ens trobem davant d'una organització que proporciona als joves músics allò que més necessiten: tocar, aprendre a estar en l'escenari, donar-se a conèixer i obrir-se portes, tant a nivell nacional com internacional.

Olga Lluch Pio

Domingo content del desenvolupament de les festes

TEXT: noemíOms

Balanç més que positiu el que es fa des de la regidoria de governació del transcurs de les festes patronals de Benicarló. El responsable d'aquesta àrea, Marcelino Domingo, explicava que les últimes celebracions han estat les menys problemàtiques dels últims

anys, quant a denúncies, detencions i incidents diversos. En aquest sentit, Domingo ressaltava l'efectivitat en la coordinació dels efectius de la policia local i la guàrdia civil. **"en comparació dels últims anys, aquest ha estat el millor any de festes, hem d'agrair el comportament de la ciutadania perquè han estat unes celebracions**

molt participatives" manifestava el regidor de Governació.

Entre les xifres més destacades es troba la identificació de tres persones per diferents causes, els 94 serveis preferents o les 24 actuacions per estacionament davant de guals. Encara que la dada que més destaca és sens dubte el referent a les lesions

resultants d'actes taurins que ascendeixen a 28, encara que cap ha estat greu. D'altra banda, només s'han produït 3 casos de pertorbació de l'ordre públic, dels quals un va tenir lloc en el recinte de penyes.

Concurs d'infografia

TEXT: noemíOms

Atés l'èxit de les anteriors edicions, l'Àrea d'Informàtica de l'Ajuntament de Benicarló i l'Organisme Autònom de Cultura convoquen el IV Concurs d'Infografia

Ciutat de Benicarló. El tema de la convocatòria és lliure i el guanyador rebrà un premi de 300 euros. Les obres han de tindre format JPEG i unes dimensions no superiors a 800 x 600 píxels. Es poden presentar a través de la web de l'A-

juntament fins el 24 d'octubre de 2003. Els interessats poden consultar les bases a la pròpia web de l'ajuntament i es pot accedir directament en:

<http://www.ajuntamentdebenicarlo.org/v/concur->

sinfografia

i <http://www.ajuntamentdebenicarlo.org/es/concursoinfografia>.

La lliga ACB torna a Benicarló

TEXT: cbBenicarló

FOTOS: vicentferrer

El Club Bàsquet Benicarló, que el divendres passat va realitzar la presentació de dos esdeveniments esportius al saló de plens de l'Ajuntament de Benicarló, aposta molt fort per aquest esport a la comarca. A l'acte, conduït per José María García i amb la presència de Juanjo Ferreres (president del club), Santiago Senar (directiu) i Marcos Marzal (regidor d'Esports), es va anunciar el Partit Amistós ACB i el cinquè Torneig Nacional Junior Ciutat de Benicarló.

El primer esdeveniment, que ha causat gran impacte a la comarca, és el Partit Amistós ACB. El Pamesa València i el Ricoh Manresa jugaran aquest dimarts dia 9 (20.30 hores) al pavelló polisportiu de Benicarló. L'equip valencià és l'actual campió de la Copa ULEB i subcampió de la Lliga ACB. Enguany, a més, participarà a l'Eurolliga, la màxima competició del continent. El conjunt, entrenat per Paco Olmos, acudirà a Benicarló amb totes les seues estrelles. Entre elles destaca Antoine Rigadeau, un dels millors jugadors

d'Europa. Al seu costat estaran gent com Dejan Tomasevic o Fabricio Ober-to. El Ricoh Manresa, una de les revelacions de la Lliga ACB, està entrenat per Ricard Casas i té com a jugadors més destacats Harper Williams i John Brown.

Les entrades encara no s'han exhaurit i tenen un preu, en venda anticipada, de 10 euros. El dimarts, si en queden, passaran a costar-ne 12. Es poden adquirir al mateix pavelló polisportiu, al Bar Milord (Benicarló) i al Bar La Barca (Peníscola).

El conjunt, entrenat per Paco Olmos, acudirà a Benicarló amb totes les seues estrelles. Entre elles destaca Antoine Rigadeau, un dels millors jugadors d'Europa. Al seu costat estaran gent com Dejan Tomasevic o Fabricio Oberto.

El club organitzador ja tre-

balla per convertir el pavelló polisportiu de Benicarló en una gegant festa amb jocs per als més joves, regals i servici de megafo-
nia, a l'estil dels partits de la Lliga ACB.

Com a nota curiosa cal dir que el Ricoh Manresa ha demanat un hotel per a fer la migdiada el dia del partit. Els jugadors aplegaran de Catalunya el mateix dimarts, dinaran, faran la migdiada, jugaran i marxaran cap a Manresa, tot sopant a l'autocar.

El Club Bàsquet Benicarló ha preparat un llibret amb una edició acurada per tal de promocionar l'esdeveniment i, a més, està actualitzant la pàgina web de

forma contínua. Juanjo Masip, amb l'ajuda dels textos i les fotos d'Àlex Gozalbo (cap de premsa i directiu) i Vicent Ferrer (periodista), es el responsable del funcionament de www.cbBenicarló.com.

A més, l'entitat va presentar divendres passat la cinquena edició del Torneig Nacional Junior Ciutat de Benicarló, que se celebrarà el dissabte 13 i el diumenge 14 de setembre. D'aquesta cita ja us en parlarem més extensament la propera setmana, però us podem avançar que els equips participants són el FC Barcelona, el Reial Madrid, el Pamesa València i el DKV Joventut.

Dimarts 9 de setembre (20.30 hores)

Pavelló Polisportiu de Benicarló

Partit Amistós ACB

Pamesa València - Ricoh Manresa

Amb totes les seues estrelles!!!

Entre elles, Antoine Rigadeau, un dels millors jugadors d'Europa

Entrada anticipada: 10 euros - Dia del partit: 12 euros

CONEGA ELS POBLES DELS RIVALS DEL BENICARLO (1)

TEXT: rodolfo **serrano**
paco **delcastillo**

Per circumstàncies purament esportives que no cal recordar, el CD Benicarló disputarà tots els seus partits d'aquesta temporada en l'estricta àmbit d'allò que d'una manera oficial s'anomena província de Castelló. Se'ns presenta per tant una extraordinària ocasió per, aprofitant l'avinentesa, conèixer millor els més bells i recòndits indrets de nuestra provincia.

Diumenge al matí s'omple el cotxe amb la prole familiar, es fa turisme rural, es dina en un d'aqueixos restaurants que et fan passar pollastre de granja per casolà i tu dius que com es nota com està criat, i després del carajillo, al futbol. A vore com guanya el Benicarló i sentir tota mena d'improperis ("**fracassats, no vos podeu comparar en lo Vinaròs, ja torneu a estar ací...**").

Des d'aquesta pàgina sempre m'he mostrat fortament preocupat per mantenir els lligams i vincles indestructibles d'identitat d'aqueix ens, unidad de destino en lo universal, que és la província de Castelló de la Plana. I més ara que la cohesió estatal està en greu perill per les sortides de to del senyor Pasqual Maragall i les inventades euroregions; sortosament a la Moncloa hi ha una llume-

ta que vetlla per tots els espanyols i no consentirà que tornem a l'edat mitjana. O no era a la Moncloa això de la llumeta, em penso que era en un altre lloc però també hi havia un senyor que duia bigotet.

Siga com siga, per tal de facilitar les sortides familiars de diumenge en companyia del CDB, m'he permès, després de moltes i moltes hores de treball estèril, confeccionar una petita guia perquè vosté, apreciat lector, i la seua família no perden patada en els desplaçaments.

Per ordre alfabètic, més o menys, conega la idiosincràsia dels pobles que visitarà l'equip punter d'aquesta primera regional. Alcalà de Xivert (5750 h.), enguany s'han complert els dos-cents anys del seu conegut campanar i per celebrar-ho s'ha escrit un pas doble en el seu honor (el del campanar, no en el de vosté, no em siga presumtuós). Es pot sortir després de dinar. El castell, principal monument de la població, està massa amunt perquè hi faça arribar la canalla i la dona. Comenta M. Gomis en la seua coneguda obra apòcrifa "**Els pobles castellonencs malparlen els uns dels altres**" que "**als d'Alcalà, els de Torreblanca els envien a fer la mà**". Com són aquests torreblandins.

Almassora (17124 h.).

Resulta especialment difícil trobar un motiu per visitar tan emblemàtica població castellonenca. No sé, també pot sortir dinat de casa. Segons Gomis, "**els almassorins que beuen són tots gatolins**"; serà per les conegudes Bode-

"He confeccionat una petita guia perquè vostè i la seua família no perden patada en els desplaçaments del Benicarló"

gas Vidal.

Alqueries (3538 h.). L'equip de futbol porta el tindre nom de Niño Perdido CF. Són especialment apreciats els rotllos de matafaluga que fan al forn de Jaume Peris, al bell mig de la plaça de la Segregació; és ben conegut que aquest poble es va separar de Borriana encara no fa una dècada. Els rotllos se'ls pot endur al futbol per berenar i tampoc caldrà que hi vaja a dinar i gastar-se diners sense caler. Els habitants de tan singular poble solen ser molt amables i respectuosos amb les germanes dels progenitors i per això se sap que "**els d'Alqueries sempre estan damunt les ties**".

Atzeneta del Maestrat (1415 h.). Poble costerut.

Prescindible la visita cultural i gastronòmica. En aquesta vila hi ha grans diferències socials que queden exterioritzades en la grandària de les cases, per això diuen que "**a Atzeneta, els que no la tenen gran, la tenen xicoteta**".

Benicàssim (12808 h.). El rival és el Benicàssim B, el tercer o quart equip del poble. La platja d'aquesta població costera és famosa per les seues aparicions en la informació del temps de TV3; seria un bon entreteniment -i econòmic- portar-se la parentela a la vora de la mar i tractar de localitzar la càmera que difon les imatges.

Cabanes (2391 h.). Diu a la pàgina web d'aquest poble que Cabanes és la capital de la comarca de la Tinença de Miravet (sic), li ho juro. Fan les festes al mes d'agost i, per tant, serà difícil d'anar-hi durant el campionat de lliga. Les festes són en honor de la Degollació de sant Joan Baptista. Pot sortir ben de matí, comprar pa a la Venta de Germán, visitar l'Arc Romà i aprofitar per adquirir uns quant litres de vi de la Cooperativa de Les Useres. Hi ha moltes sentències sobre els seus amables habitants; "**els cabanyuts són tots uns... cabuts**" (diu Gomis que ací hi ha qui li posa qualsevol participi amb la mateixa terminació).

Col·laboracions a l'adreça:
laveudebenicarlo@eresmas.com

Atletisme i Festes 2003

TEXT: clubatletisme

Durant els dies 13 i 14 d'agost es va celebrar a les pistes d'atletisme el IXè Torneig d'Estiu d'Atletisme. Amb un ambient lúdic i festiu es presentaren vuit equips formats, la majoria, per atletes del club de totes les edats. Cal destacar l'actuació de Dani Anglés i Adrià Badí en llançament de pes amb unes marques de 16'42 i 11'25 mts respectivament. En alçada, David Partínez amb 1'70 i Bea Ferrando amb 1'60 foren els millors en aquesta prova.

En 60 MT Guillermo Palau amb 8"9 i Elisabet Delshorts amb 9"5 ocuparen les primeres places. Guillermo Palau va repetir primer lloc en la prova de 1000 Metres. En fèmines fou Isabel Fabregat amb una marca de 3'39"4 la que entrà primera en meta.

En salt de llargada el primer fou Josep Albiol amb un millor salt de 5'58 mts i Bea Ferrando amb un de 4'77 mts.

En Jabalina la primera fou Raquel Navas amb un llançament de 37'46 mts

seguit de Juan José Conde amb un llançament 34'56 mts.

En 60 ML destacaren Carlos Escrig amb una marca de 7"5 i Andrea Salvador amb 9"4. Per equips, la classificació final fou 1er. lloc Los Raptores, 2n Els Xipiwirys, 3er. Desperteu a Jil per favor, 4t. Els fotuts, 5è Si o que? 6è Los Orlan-

dos Magics, 7è lloc Pepe y los Angeles de Willy. i 8è lloc 4 arreplegats.

Después de repartir els premis als guanyadors, la jornada va finalitzar amb un sopar de pa i porta a les mateixes pistes d'atletisme, amb tots els atletes participants i familiars.

El dia 23 es celebrà, dins les festes d'agost, la

XVIIIª Milla Urbana de Benicarló. En categoria Benjamí masculí destacaren Marcos Añó del Baix.M-Carns Ros amb un temps de 6'45"7 i Javier Giber amb 6'48"2 també del Carns Ros., En Benjamí femení Carmen Melet amb 7'35"1 i Leila Dabbou amb 10'31"0 les dues del Carns Ros.

En Aleví masculí Eric

Noya amb un temps de 6'31"4 del Carns Ros i Francisco Ferrer també del club amb un temps de 6'32"0. En Aleví femení Jessica Lores amb 6'30"0 i Cristina Ferrando amb un temps de 6'49"1 totes dues del Carns Ros. En Infantil Masculí Imanol Flamerique del Pamplona amb un temps de 5'45"6 i David Bartl del Müll-

heim Alemanya amb un temps de 5'49"8 ocuparen els dos primers llocs. En infantil femení Fou Isabel Fabregat del Carns Ros amb un temps de 6'26"1 seguida de Carla Vidal, també del Carns Ros amb un temps de 6'34"0.

En categoria cadet femení Amanda García de l'agrupació Deportiva Marathon de Madrid amb un temps de 6'24"9 seguida de Marta Ferreres del Carns Ros amb un temps de 7'09"7. En Cadet masculí fou Fran Sastre, del Carns ros amb un temps de 5'18"4 el primer en arribar a la meta seguit d'Adrià Badí també del Carns Ros amb un temps de 5'34"0.

En categoria Absoluta femenina Rosa Morato del F.C. Barcelona amb un temps de 5'25"2 i Laura Consentino també del F.C. Barcelona amb un temps de 6'02"0 les que ocuparen les dues primeres places. En categoria absoluta masculina Pol Guillem del F.C. Barcelona amb un temps de 4'16"5 i Alejandro Fernández del C.N. Montjuïc amb un temps de 4'21"0.

Es busquen àrbitres

TEXT: redacció

La Delegació d'àrbitres del Baix Maestrat busca joves d'ambdós sexes que vulguen provar entrar en el món de l'arbitratge, tant de futbol com de futbol-sala. En aquesta modalitat es busca també cronometradors/anotadors.

Es pot començar en aquest apassionant món a

partir dels 12 anys i cal recordar que les actuacions es cobren al comptat. A més a més, tots els nous, inscrits per a aquesta temporada, tindran l'equipatge complet gratuïtament. El termini per inscriure's a la Delegació no finalitza, podent realitzar-la en qualsevol època de l'any, encara que seria convenient fer-ho abans de començar la

temporada.

Tots els interessats poden adreçar-se als delegats, Juan Manuel Marzá Albiol, en futbol (tfn. Dele-

gació 964 462 275) o Gregorio Segarra Calvet (tfn. 659 375 808), en futbol-sala.

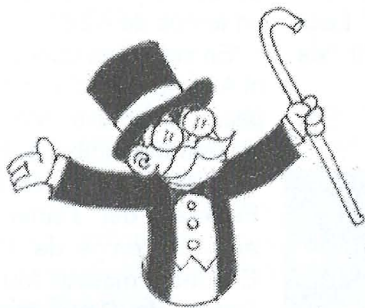
EL CÒMIC/ per Xavi Burriel

El Benipoly

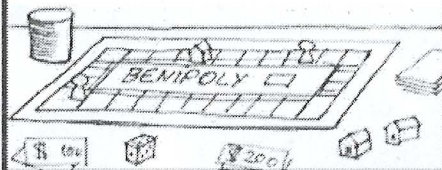

Avui presentem:

el BENIPOLY

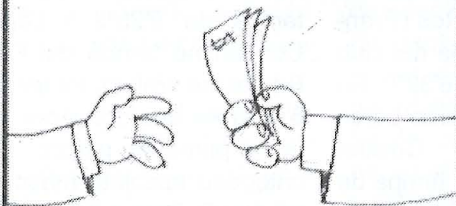
Aquest joc consisteix en anar venent el terme de Benicarló a trossets.

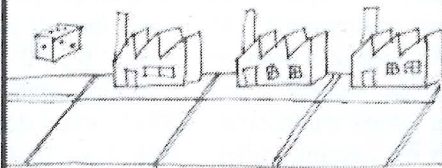
Guanya qui més diners arreplega i xafa més als altres.

L'últim guanyador ha segut una empresa amb nom de pardal, que ha comprat una gran part del polígon industrial.

Això sí que és monopoli. Ara en comptes de ser un lloc públic, del que qualsevol empresa petita es pot beneficiar, tots hauran de "passar pel tubo" de l'au rapaç.

Au, fins a una altra partida del BENIPOLY.

Tenim a la venda els llibres de text:
Còl·legis públics i centres d'ESO i Batxiller

COPISTERIA
LLIBRERIA
PAPERERIA

CÒPIES COLOR

B/N I PLÀNOLS

GRÈVOL

Sant Blai, 2 -Tel.: 964 475698
12580 BENICARLÓ